

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 139/2014
13.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. Д.В. и др, због продуженог кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 3. у вези става 1. тачка 4. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окр. Д.В., адв. М.Г. и браниоца окр. В.Б., адв. Н.М., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.200/11 од 06.07.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4240/12 од 05.11.2013. године, у седници већа одржаној 13.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Д.В. и В.Б., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К бр.200/11 од 06.07.2012. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4240/12 од 05.11.2013. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К бр.200/11 од 06.07.2012. године оглашени су кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 3. у вези става 1. тачка 4. у вези члана 61. КЗ и осуђени и то:

- окр. Д.В. – на казну затвора у трајању од 3 године и
- окр. В.Б. – на казну затвора у трајању од 6 месеци.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и бранилаца окривљених, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 4240/12 од 05.11.2013. године, одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окр. Д.В., адв. М.Г., због повреде закона – члан 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине обе пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

-бранилац окр. В.Б., адв. Н.М., због повреде закона – члан 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоце окривљених, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је, по оцени навода у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Д.В. и В.Б. су неосновани.

Бранилац окр. Д.В. у захтеву наводи да је квалификацијом предметног кривичног дела као продужено дело из члана 238. став 3. у вези става 1. тачка 4. КЗ примењен закон који се не може применити и тиме учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП у вези члана 61. КЗ. С тим у вези, бранилац у захтеву наводи да у конкретном случају није било услова да се радње описане под тачком 1 изреке првостепене пресуде квалификују као продужено кривично дело, а затим детаљно анализира одредбу члана 61. КЗ и полемиче се закључцима првостепеног и другостепеног суда у вези са применом одредбе члана 61. КЗ.

Осим наведеног, према захтеву истог браниоца, повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП учињена је и у односу на кривично дело описано под тачком 2 изреке првостепене пресуде и с тим у вези бранилац наводи да окривљени није могао бити оглашен кривим за кривично дело из члана 238. КЗ већ само за кривично дело из члана 24. Закона о робним резервама.

Бранилац окр. В.Б. у захтеву наводи да у конкретном случају није остварено ни једно битно обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, те да је побијаним пресудама повређен закон – члан 439. тачка 1. ЗКП. Осим тога, према наводима истог браниоца, у конкретном случају нису били испуњени услови за примену одредбе члана 61. КЗ, па су првостепени и другостепени суд применили закон који се не може применити. Овим наводима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, иако је посебно не наводи као законски разлог из кога подноси захтев за заштиту законитости.

Изнете наводе захтева бранилаца окривљених Д.В. и В.Б. Врховни касациони суд је испитао сходно одредби члан 604. став 1. ЗКП, па је нашао да се неосновано захтевима указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП,

односно повреде закона из члана 369. тачка 1. и 3. ЗКП ("Службени лист СРЈ", бр. 70/01 и 68/03 и "Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

Исте повреде закона браниоци окривљених истицали су и у жалбама изјављеним против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у вези са постојањем предметног кривичног дела и квалификацијом радњи окривљених по члану 238. став 3. у вези става 1. тачка 4. у вези члана 61. КЗ, дао довољне и јасне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Из изнетих разлога, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић, с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић, с.р.